

Αθήνα δικιά μας;

Αυτή τη μέρα την περιμένουμε κάθε χρόνο, και κάθε χρόνο είμαστε εδώ, σε αυτό το κομμάτι του κέντρου της Αθήνας. Κάθε χρόνο διεκδικούμε την ορατότητά μας, μαζί με όσους και όσες συμμετέχουν, και κάθε χρόνο, έστω για λίγο, αυτό το κομμάτι της πόλης γίνεται δικό μας. Φέτος ακούσαμε για μια Αθηνά, και κυρίως για μια Αθηνά που είναι “δικιά μας”. Νιώσαμε αμηχανία, και προσπαθήσαμε να την εξηγήσουμε. Κοιτάξαμε τις δικές μας διαδρομές, που για την ώρα έχουν καταλήξει σε αυτή την πόλη - όλες διαφορετικές, μα όλες να έχουν περάσει από τους ίδιους κόμβους: το (λάθος) φύλο, την (προβληματική) σεξουαλικότητα, την (ανώμαλη) επιθυμία. Τη βία που, με διάφορους τρόπους, στερεί το σώμα από τον εαυτό, τη βία που κλείνει την επιθυμία στον εαυτό, που λέει “αυτό είναι δικό σου θέμα, δεν υπάρχει έξω από εσένα, κι αν υπάρχει, αυτό είναι πρόβλημα”. Μέσα από τις διαφορετικές μας διαδρομές στην ελληνική κοινωνία, μέσα σε αυτή την πόλη, μιλήσαμε και μιλάμε για τα δικιά μας προβλήματα, νιώθοντας έτσι κάπως λιγότερο μόνες. Μέσα σε αυτή την ελληνική κοινωνία και τη βία που ασκεί, αναγνωρίσαμε επίσης τη θέση και τα προνόμιά μας, ως νόμιμοι πολίτες. Αναρωτηθήκαμε ποιοι και ποιες χωράνε κάτω από τα σύμβολα της Αθηνάς και της “δικής μας” Αθήνας, και αν μπορεί σε αυτό το πλαίσιο να ακουστεί η φωνή αυτών που είναι ταυτόχρονα ανώμαλες στην επιθυμία τους και παράνομοι, δίχως χαρτιά, “λαθραίοι” στα μάτια του κράτους και της κοινωνίας. Σιεπτόμενες όλα αυτά, κοιτάξαμε πίσω, στο πρόσφατο παρελθόν:

Πόσο δικιά μας ήταν η Αθήνα όταν νιώσαμε στο πετσί μας τι θα πει σ’ αυτήν την πόλη να μη μπορείς να είσαι αυτό που είσαι; Ήμασταν στην Αθήνα όταν νιώσαμε τι θα πει να μας ρωτάνε “είσατε πούστηδες ρε;” και ύστερα να τρώμε ξύλο. Ήμασταν εδώ όταν μας ανακοινώθηκε ότι μια, τάχα πρωτοεμφανιζόμενη, κρίση απειλεί να κάνει τις ζωές μας αβίωτες. Στην Αθήνα είδαμε τους εκφραστές της δημοκρατίας να διαπομπεύουν και να φυλακίζουν ορθοθετικές γυναίκες με το πρόσχημα του δημόσιου κινδύνου. Στην Αθήνα “της Δημοκρατίας” είδαμε να λογοκρίνονται θεατρικές παραστάσεις σαν το Corpus Christi από φασίστες της Χρυσής Αυγής και χριστιανούς, που έβγαλαν όλο τον ρατσισμό και την ομοφοβία τους στους συντελεστές της παράστασης.

Στη “δικιά μας” Αθήνα είδαμε, νωρίτερα απ’ όλα αυτά, ρατσιστικά πογκρόμ στο κέντρο, επιθέσεις απ’ την πλευρά του κράτους και δολοφονίες μεταναστών. Εδώ ήμασταν, στη “φιλόξενη” Αθήνα, όταν οι μετανάστες χαρακτηρίστηκαν “υγειονομική βόμβα,” τέθηκε σε εφαρμογή ο “Ξένιος Ζευς” και άνοιξαν κέντρα κράτησης.

Ήμασταν και συνεχίζουμε να είμαστε εδώ, και όλα αυτά δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να τα ξεχάσουμε. Δεν μπορούμε και δεν θέλουμε γιατί εμείς, κι άλλοι κι άλλες, από τις διαφορετικές μας θέσεις, βρισκόμαστε ανάμεσα στο κράτος και την ελληνική κοινωνία, που γράφουν μαζί την εθνική ιστορία. Μια ιστορία που μας αποκρύπτει και μας αποκλείει, σύμφωνα με τις ανάγκες της. Που γράφεται πάνω στα σώματά μας: πάντοτε βίαια και, στις μέρες της οικονομικής λιτότητας, με ολοένα και λιγότερα προσχήματα, με απροκάλυπτο πλέον το ρατσισμό και την ομοφοβία της ελληνικής κοινωνίας. Αυτή η μεγάλη ιστορία τρέφεται από εκατοντάδες μικρότερες: τον ηρωισμό, το εθνικό πένθος, την αγία ελληνική οικογένεια, τον λεβέντη γιο, την περήφανη μάνα, την υπάκουη κόρη.

Σ’ αυτή τη χώρα όμως δεν γεννήθηκαν όλοι λεβέντες. Δεν χωράμε και δεν θέλουμε να χωρέσουμε σε αυτή την ιστορία, γιατί βασική της προϋπόθεση είναι η απάλειψή μας, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Κάποιες από εμάς δεν ήθελαν να γίνουν ήρωες και ηρωίδες, δεν μπορούσαν να κάνουν το σωστό και το πρόπον, δεν ήθελαν να είναι καλοί γιοί και καλές κόρες, ούτε της οικογένειάς τους, ούτε της πατρίδας.

Εμείς, λεσβίες, αδερφές, μπάι, τρανς και ανώμαλοι, θέλουμε να πούμε μια άλλη ιστορία, μέσα από τους αγώνες μας, τη συμμετοχή μας στα ανταγωνιστικά κινήματα και τις σχέσεις μας. Προσπαθώντας να κάνουμε τα σώματα και τις επιθυμίες μας ορατές στο τώρα, στο χθες και στο αύριο, θέλουμε να πούμε την ιστορία όλων αυτών των μικρών αντιστάσεων. Αυτών των μικρών αντιστάσεων που παίρνουν κάθε λογής μορφή, που σπάνε, που επιβιώνουν, που χάνονται. Που δεν χωράνε. Των μικρών ιστοριών που πρέπει να ντρέπονται για τον εαυτό τους, για να μπορεί να υπάρχει η μεγάλη, η επίσημη ιστορία.

Η Αθηνά, η Ακρόπολη και κάθε είδους εθνικό σύμβολο που πρέπει να “κάνουμε περήφανο”, δεν έχουν τίποτα να πουν για τις ζωές μας, παρά μόνο σκόρπιες αναμνήσεις, αναπαραστάσεις επιβολής, εξουσίας και καθημερινών αποκλεισμών. Μέσα από αυτούς τους αποκλεισμούς που χτίζονται με εθνικά σύμβολα εμείς μάθαμε να είμαστε υπερήφανες που επιβιώνουμε, που με την παρουσία μας επανεγκαθιδρύουμε μια διαφορά, που στηρίζουμε η μία την άλλη σε αυτή τη επιλογή:

Να λέμε τις δικές μας ιστορίες και να αναζητάμε όσες υπάρχουν γύρω μας. Να μην ντρέπομαστε πλέον για αυτές, αλλά να ντρέπονται εκείνοι για μας.

Να είμαστε υπερήφανα η ντροπή του έθνους.

